

Св. Світлана, Самарянка

St. Photina, the Samaritan Woman

Fr. Ihor Kutash - o. Irop Куташ
kutash@unicorne.org

«Чи Він не Христос?»

У П'яту Неділю після Паски ми згадуємо зустріч Господа Ісуса Христа з Самарянкою. Як і в Четверту Неділю тема – значіння Воскресення Христового для людства. У Четверту Неділю Церква усвідомляє нас, що Христове Воскресення принесло нам сцілення. До того, як ми пізнали Господа, як нашого Воскреслого Царя ми могли тільки лежати чи повзати і чекати, щоб нам допоміг Ангел. Зараз же ми можемо вставати і виявляти діла Господні. У П'яту Неділю ми знаходимо, що Воскреслий Христос дає нам Духа Святого, як невичерпне Джерело Живої Води, яка відсвіжує нас і всіх довкола нас радістю, надією та відвагою працювати для Господа.

Самарянка, через яку Господь виявляє цю радісну звістку відома в Церкві, як Фотіна, а по-українському Світлана. Значіння цього ім'я – жінка-світло. І таким вона й стала після того, як просвітив її Христос-Господь. Церква оповідає, що вона потім пішла жити в Карфагені і відважно проповідувала

“Could this be the Christ?”

The Fifth Sunday after Pascha is dedicated to recalling the conversation between Jesus and the Samaritan Woman. The theme, as on the Fourth Sunday, is the meaning of Christ's Resurrection for humanity. On the Fourth Sunday we realized that the Resurrection has brought us wholeness. Whereas before that we did indeed come to know the Lord as our Risen King, we could only lie around or crawl and wait for an Angel to help us, now we can get up and walk and show forth the works of the Lord. On the Fifth Sunday we find that the Risen Christ gives us the Holy Spirit, as an inexhaustible spring of living water, refreshing us and all around us with joy, hope and courage to work for the Lord.

The Samaritan woman through whom the Lord revealed this glad news is known in the Church as Photina (or Svitlana in Ukrainian). The name signifies “woman of the Light”. And indeed so did she become following her enlightenment by Christ. The Church relates that she later came to live and proclaim the

Євангелію там і в Смирні. Мала вона двох синів: Віктора (якого потім назвали Фотіном в честь його чудової матері) і Йосея, та п'ять дочок: Анатолію, Фоту, Фотіду, Параскевію і Киріакію.

Віктор служив у війську римського імператора Нерона, який був відомий за його жорстокість та психічну недугу. Божевілля його особливо проявлялось у непогамованій ненависті до Християн. За його наказом Фотіну і всіх її дітей жорстоко мучили і стратили. Та при тому італійський урядник, Севастіян, і сама дочка Нерона, Домніна, навернулися до Христа. Світлана осягнула вінець мученика, коли її вкинули в криницю.

Це ж тоді, коли вона прийшла до криниці по воду в Самарії (о год. 12:00 в спекоті дня, щоб уникнути сплетні та різькі докори інших жінок, які приходили зранку), вона зустріла Учителя, Який перемінив її життя, відкривши для неї Двері до Раю. У Своїй розмові з нею Господь Ісус виявив, що Він – справді Месія, Христос, Помазанник Божий. Він владно відкинув заборону прилюдно розмовляти з жінкою, як також і ворожнечу до самарян, яка була заставляла мешканців Ізраїля обходити Самарію у своїх подорожах. Запрошення Господа поклонятися Богу «в дусі та в істині» лунають через віки! Кінець лицемірним, лише поверховим виконанням обрядів та наказів. Замість цього Він закликає до смиренності, правдомовності та віри такої, яка шанує і ласкава до інших.

Новомученик о. Олександр Мень завважує щось додаткове в розмові Господа зі Світланою Самарянкою. Він каже: «Христос повернув жінці ту людську гідність, яку від неї були відібрали, а також право мати духовні потреби. Від тепер її місце не обмежене тільки до родинного кола.»

На запит, який поставила Св. Світлана своїм сусідам, яких вона вже більше не боялася після її зустрічі з Господом, повинні ми всі відповісти. «Чи Він не Христос?». А ми радісно й щиро відповідаємо: «Він воістину

Gospel of Christ in Carthage and Smyrna. She had two sons, Victor (who later came to be called Photinus after his wonderful mother) and Joses, and five daughters, Anatola, Phota, Photis, Paraskeva and Kyriake.

Victor served in the army of the Roman Emperor Nero who was renowned both for his cruelty and his insanity. This insanity manifested itself in intense hatred for Christians. At his behest Photina and all her children were cruelly tortured and martyred. During the process, however, the Italian official, Sebastian, and Nero's own daughter, Domnina, were converted to Christ. Photina received the martyr's crown by being thrown into a well.

It was when she came to get water at the well in Samaria (at 12:00 noon in the heat of the day to escape the gossip and cruel remarks of the other women who would come early in the morning) that she met the Teacher Who changed her life by opening for her the gates of Paradise. In speaking to her, Jesus showed that He was indeed the Messiah. With great authority He set aside the prohibition to speak with a woman in public as well as the antipathy to Samaritans which made the inhabitants of Israel of the time take a detour rather than pass through their territory. His invitation to worship God "in spirit and in truth" ring out throughout the ages. No more hypocritical, merely superficial fulfillment of rituals and commandments. Instead He calls for humility, truthfulness and the sort of faith that respects and is kind to others.

The martyred Fr. Alexander Men notes something further about this conversation of the Lord's with Photina, the Samaritan woman. He says: "Christ returned to women that human dignity which had been taken from them, as well as the right to have spiritual needs. Henceforth, their place was not only in the family circle."

The question that St. Photina put to her neighbours, of whom she was no longer frightened after her meeting with the Lord, is one to which we must all respond: "Could this be the Christ?" Our response must be a joyous

Христос!» Амінь.

and sincere one: "He is indeed!" Amen.